notnosti, a bolo vyslovené porušenie uvedených zákonných predpisov. Toto porušenie zákona v smysle § 442, posl. odst. tr. p. nemá účinku pre strany.

Čís. 6310.

Pro subjektivní stránku přečinu podle § 45 zákona o původském právu stačí, že pachatel ví, že svým jednáním porušuje právo jiné osoby; není třeba, aby ji i znal.

Přečin podle § 46 původského zákona je trestným činem veřejnožalobním.

Přestupek podle § 47, čís. 1 téhož zákona, spáchaný opominutím povinnosti uvésti původce nebo pramen (§ 23, čís. 2 zák.), přichází v úvahu jen při užití díla dovoleném zákonem.

Ideální souběh přečinu podle § 46, čís. 1 původského zákona s přestupkem podle § 47, čís. 1 téhož zákona je vyloučen.

Měl-li při souběhu trestných činů opravný prostředek obžalovaného úspěch co do jednoho z nich, je rozděliti povinnost stran (obžalovaného a soukromého žalobce) k náhradě útrat trestního řízení, právního zastoupení a obhajování v obou stolicích tak, že je hradí obžalovaný, pokud byl uznán vinným, a soukromý žalobce, pokud byl obžalovaný obžaloby zproštěn.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1938, Zm I 881/38.)

Soukromý žalobce M. napsal divadelní hru »U svatého Matěje«; svoje původská práva k ní postoupil soukromému žalobci N. V kabaretě obžalovaného B., jehož ředitelem byl spoluobžalovaný A., byla tato hra soukromého žalobce M. — jen zcela nepatrně přepracovaná a jinak co do osob, jejich charakteristiky a co do děje nezměněná — hrána pod názvem »Rozhněvané milování aneb Co se může stát, když chce tatík dcery vdát«; v podtitulku bylo uvedeno, že ji napsali obžalovaný A. a C. Soukromí žalobci M. a N. podali pro tuto činnost na A. a B. soukromou obžalobu pro přečiny podle § 45, § 46, čís. 1 a pro přestupek § 47, čís. 1 původského zákona.

N a l é z a c í s o u d uznal oba obžalované vinnými přečinem podle § 45 a přestupkem podle § 47, čís. 1 uvedeného zákona a obžalovaného A. též přečinem podle § 46, čís. 1 téhož zákona.

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného B.; z podnětu této zmateční stížnosti zrušil z úřední povinnosti rozsudek prvé stolice ve výroku o vině, pokud byli obžalovaní A. a B. uznáni vinnými i přestupkem podle § 47, čís. 1 a obžalovaný A. též přečinem podle § 46, čís. 1 původ. zák.; obžalovaného A. zprostil nejvyšší soud podle § 259, čís. 1 tr. ř. obžaloby, že v úmyslu klamati

opatřil divadelní hru soukromého žalobce M. »U svatého Matěje« svým vlastním jménem, aby ji uvedl v oběh, a že se tím dopustil přečinu podle § 46, čís. 1 původ. zákona, a oba obžalované — A. i B. — zprostil podle § 259, čís. 2 tr. ř. obžaloby, že proti povinnosti uložené ustanoveními zákona o právu původském opominuli uvésti u divadelní hry A. »Rozhněvané milování aneb Co se může stát, když chce tatík dcery vdát« původce neb užitý pramen a že se tím dopustili přestupku podle § 47, čís. 1 původ. zákona. Vyměřiv obžalovaným trest za zbývající přečin a odkázav podaná odvolání na toto své rozhodnutí, vyslovil nejvyšší soud, že obžalovaný B. je podle § 389, odst. 1 a 2 tr. ř. práv z útrat řízení zrušovacího a že nahradí zejména podle § 393, odst. 3 tr. ř. soukromým žalobcům útraty právního zastoupení, vzniklé jim z příčiny tohoto řízení, mimo útraty odvolání soukromého žalobce N.

Z důvodů:

Zmateční stížnosti obžalovaného B., číselně uplatňující jen důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9, písm. a) tr. ř., nelze přiznati úspěch.

Svoje přesvědčení o tom, že si byl stěžovatel vědom, že A. provozuje hru M. v kabaretu stěžovatelově bez povolení oprávněného (nakladatele N.), opírá napadený rozsudek o zjištění, že oba obžalovaní, tedy i B., po příchodu N. do kabaretu křičeli na herce, aby mluvili co chtějí (tedy ne podle úloh), že stěžovatel dále nabízel N. k urovnání věci náhradu 50 Kč a že konečně B. dal po odchodu N. hercům podpisovati prohlášení, že hra jimi provozovaná není totožná s hrou M.

Je připustiti, že poslední dvě zjištění nejsou logickým podkladem pro závěr, že stěžovatel v době, kdy byla hra »Rozhněvané milování« veřejně provozována, věděl, že původské právo k uvedenému dílu přísluší osobě, která jeho veřejné provozování A. nepovolila. Z uvedených skutečností nelze logicky souditi dokonce ani na to, že obžalovaný B. měl ono vědomí v době, kdy hleděl věc s N. vyrovnat a kdy si vyžádal nahoře zmíněná potvrzení od herců. Leč jinak má se věc, pokud jde o prvé zjištění, neboť ze skutečnosti, že obžalovaný B. po příchodu N. křičel na herce, aby mluvili, co chtějí (tedy ne podle úloh), mohl soud logicky usuzovati, že obžalovaný B. věděl, že se uvedené divadelní dílo provozuje neoprávněně, a že proto chtěl tomu čeliti, aby N. na to nepřišel.

Neobstojí proto zmateční stížností zřejmým poukazem uplatňovaný zmatek nedostatku důvodů podle § 281, č. 5 tr. ř.

Pokud však zmateční stížnost dovozuje, že ani ono prvé zjištění nestačí k získání přesvědčení o zmíněném již vědomí stěžovatelově, a pokud napadá i ono zjištění samotné, jde o pouhé nedovolené brojení

proti volnému hodnocení důkazů nalézacím soudem a proti jeho přesvědčení na tomto hodnocení založenému (§ 258, odst. 2 tr. ř.).

Hmotněprávní zmatek podle § 281, č. 9, písm. a) tr. ř. není proveden podle zákona (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.), poněvadž stěžovatel domnělou pochybenost rozsudku nedoličuje na skutkovém podkladě rozsudkem zjištěném a najmě nevychází z rozsudkového zjištění, podle něhož B. věděl, že se divadelní dílo, o něž jde, provozuje bez povolení oprávněné osoby. Aby byl věděl, kdo je tato osoba, t. j. aby byl měl vědomost o tom, že M. postoupil své původské právo N., není zapotřebí, neboť pro přečin zásahu do původského práva ve smyslu § 45 zák. č. 218/1926 Sb. z. a n. stačí v tomto směru, že pachatel ví, že svým jednáním porušuje právo j i n é osoby, pokud se týče, že s tím počítal a přes to jednal, nezjednav si jistoty.

Bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou, ba částečně jako podle zákona a tím vůbec neprovedenou podle § 288, odst. 1 tr. ř. zamítnouti.

Při přezkoumání této zmateční stížnosti přesvědčil se však soud zrušovací, že zákona bylo v jiných směrech nesprávně použito, a to v neprospěch obou obžalovaných A. a B.

Především nalézací soud, pokud jde o obžalovaného A., mylně předpokládá, že se i přečin podle § 46 zák. č. 218/1926 Sb. z. a n. stíhá na obžalobu soukromou. Jde tu o trestný čin, který se stíhá jen z moci úřední, jak plyne z § 2 tr. ř. a § 50 zák. č. 218/1926 Sb. z. a n. Poněvadž v souzeném případě veřejná obžaloba nebyla podána, zatížil nalézací soud, pokud obžalovaného A. uznal vinným přečinem podle § 46, č. 1 cit. zák. na žalobu soukromou, rozsudek zmatkem podle § 281, č. 9 c) tr. ř.

Než rozsudek trpí i zmatkem podle § 281, č. 9 a) tr. ř., pokud oba obžalovaní byli uznáni vinnými přestupkem podle § 47, č. 1 zák. č. 218/1926 Sb. z. a n. Rozsudek spatřuje tento čin zřejmě v tom, že oba obžalovaní neuvedli na divadelním díle »Rozhněvané milování aneb Co se může stát, když chce tatík dcery vdát« původce (M.) neb užitý pramen (dílo M. »U svatého Matěje«), ačkoli dílo A. je totožné s dílem M., byť bylo toto dílo poněkud přepracováno, a ačkoli tedy šlo o zpracování nemající ráz nového díla původního. Takový postup může spadati pod pojem zásahu ve smyslu § 22, č. 2 cit. zák. a může za předpokladu ostatních zákonných náležitostí naplniti skutkovou podstatu přečinu podle § 45 cit. zák., leč nikoli přestupku podle § 47, č. 1 cit. zák., který může býti spáchán opominutím uvésti původce neb užitý pramen jen při použití t. zv. zákonné licence, díla užíti dovoleně, tedy pokud jde o díla literární, toliko v případech licencí podle § 23, č. 2, 3, 4, 5 a

§ 24, odst. 1 cit. zák. O některý z těchto případů tu nejde a nelze proto souzený případ podřaditi pod skutkovou podstatu přestupku § 47, č. 1 cit. zák. (rozh. č. 4154 Sb. n. s. Löwenbach, Právo autorské, str. 211, 212).

Zcela pochybený jest ostatně názor nalézacího soudu, jako by byl možný ideální souběh deliktu podle § 46, č. 1 cit. zák., záležejícího v souzeném případě prý v tom, že pachatel v úmyslu klamati opatřil cizí dílo svým vlastním jménem, a deliktu podle § 47, č. 1 cit. zák., předpokládajícího, že pachatel při dovoleném užití cizího díla jen opomine udati původce neb užitý pramen.

K uvedeným hmotněprávním zmatkům bylo podle § 290, odst. 1 tr. ř. přihlédnouti z moci úřední ve prospěch obžalovaných, z nichž obžalovaný A. zmateční stížnost vůbec nepodal a obžalovaný B. ve své zmateční stížnosti neuplatnil nahoře vytčený zmatek podle § 281, č. 9 a) tr. ř.

Bylo proto napadený rozsudek, pokud jde o výroky odsuzující pro přečin podle § 46, č. 1 a pro přestupek podle § 47, č. 1 cit. zák. a důsledkem toho i ve výroku o trestu, a o jeho podmíněnosti zrušiti; obžalované bylo v uvedených směrech obžaloby zprostiti a jejich trest za vyloučení použití § 267 tr. z. znovu vyměřiti podle § 45 cit. zák. — — —

Ježto šlo o souběh trestných činů (dvou, pokud se týče tří činů) a ježto opravný prostředek obžalovaného B. měl v jednom případě (přestupek podle § 47, č. 1 cit. zák.) úspěch, alespoň nepřímý — § 290 tr. ř. a došlo nyní k částečnému zproštění obou obžalovaných, je posouditi povinnost stran (obžalovaných a soukromých žalobců) k náhradě útrat trestního řízení, právního zastupování a obhajování samostatně podle toho, pokud jsou obžalovaní nyní částečně odsouzeni a částečně zproštěni.

Podle zásady vyslovené v § 389, odst. 2 tr. ř. je v případech takového rázu rozděliti povinnost k náhradě uvedených nákladů tak, že obžalovaný hradí útraty trestního řízení a právního zastupování v prvé a druhé stolici, pokud byl uznán vinným (§ 389, odst. 1 tr. ř.), a že soukromý žalobce je povinen nahraditi útraty trestního řízení a obhajování v prvé a druhé stolici, pokud byl obžalovaný obžaloby zproštěn (§ 390, odst. 1 tr. ř.).

V souzeném případě však nebylo třeba s hlediska § 389, odst. 2 tr. ř. měniti výrok nalézacího soudu o povinnosti obžalovaných k náhradě útrat trestního řízení a právního zastupování v prvé stolici, neboť ze spisů plyne, že nevznikly zvláštní náklady, pokud jde o činy, pro něž byli obžalovaní zproštěni. Z téhož důvodu tu není podklad pro vyslovení povinnosti soukromých žalobců k náhradě nákladů podle § 390, odst. 1, § 393, odst. 3 tr. ř. Totéž platí pro útraty řízení zrušovacího, takže bylo obžalovaného B. odsouditi k náhradě celých útrat tohoto

řízení, včetně útrat právního zastupování soukromých žalobců, vzniklých jim z příčiny tohoto řízení (§ 393, odst. 3 tr. ř.), ovšem mimo útraty spojené s opovědí neprovedeného odvolání soukromého žalobce N. (§ 390, odst. 2 tr. ř.).

Čís. 6311.

Při odsouzení pro přečin podle § 19 zákona čís. 29/1938 Sb. z. a n. (opiový zákon) a pro přestupek podle § 361 tr. zák. nelze vysloviti ztrátu práva volebního.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1938, Zm I 927/38.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku krajského soudu, pokud jím bylo vysloveno, že u odsouzeného nastává ztráta práva volebního do obcí, takto právem:

Rozsudkem krajského soudu v N. ze dne 10. srpna 1938, č. j. Tk I 4003/38-76, jímž byl A. uznán vinným přečinem podle § 19 zák. čís. 29/1938 Sb. z. a n. a přestupkem podle § 361 tr. z. a jímž byla vyslovena i ztráta práva volebního, byl ve výroku vyslovujícím ztrátu práva volebního do obcí porušen zákon v ustanovení § 3, čís. 3, odst. 1 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky ministerstva vnitra ze dne 15. července 1933, čís. 123 Sb. z. a n. Výrok tento se zrušuje jako zmatečný.

Důvody:

Pravoplatným rozsudkem krajského soudu v N. ze dne 10. srpna 1938, č. j. Tk I 4003/38-76, uznán byl A. vinným přečinem podle § 19 zák. čís. 29/1938 Sb. z. a n. a přestupkem podle § 361 tr. z. Vedle trestu na svobodě a na penězích vyslovena byla podle § 3 zák. č. 75/1919 Sb. z. a n. a § 1 zák. čís. 163/1920 Sb. z. a n. ztráta práva volebního do obcí. Tímto výrokem byl porušen zákon v ustanovení § 3, odst. 1, čís. 3 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n. (ve znění vyhlášky ministerstva vnitra čís. 123/1933 Sb. z. a n.), podle něhož jsou vyloučeni z práva voliti, kdož byli pravoplatným rozsudkem trestního soudu odsouzeni pro takový zločin nebo pro takový přečin nebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta práva volebního do obce. Druhý odstavec čísla 3 zmíněného paragrafu pak uvádí, že »není-li zvláštním zákonem výslovně ustanoveno, že ztráta práva volebního nastává bezpodmínečně, může býti tato ztráta vyslovena jen tehdy, byl-li trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných«. Nezbytným